

Sygn. akt I C 505/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Rogalewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Aleksandra Cioch

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2017 roku w G.-D.

sprawy z powództwa:

(...) Ltd z siedzibą w V.

przeciwko:

J. G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powoda (...) Ltd z siedzibą w V. kwotę 2.381,40 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt jeden złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.751,40 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści groszy) poczynając od dnia 26 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami umownymi za opóźnienie poczynając do dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego J. G. na rzecz powoda (...) Ltd z siedzibą w V. kwotę 1.317,00 zł (tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

sędzia

Krzysztof Rogalewicz

I C 505/16

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w V. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.381,40 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie, od kwoty 1.751,40 złotych, od dnia 26 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

W dniu 13 października 2016 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu wydał nakaz zapłaty uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany J. G. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, domagając się oddalenia powództwa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje

Pozwany J. G. chcąc zaciągnąć pożyczkę dokonał rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a następnie złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Wówczas powód przesłał pozwanemu ramową umowę pożyczki wraz z tabelą opłat. J. G. dokonał przelewu na rzecz powoda w kwocie 0,01 złotych, potwierdzając wolę zawarcia pożyczki i akceptując jej warunki. W dniu 25 listopada 2015 roku strony zawarły umowę pożyczki numer (...) kwoty 1.500 złotych. Termin spłaty został określony na 25 grudnia 2015 roku kwotą. Wysokość spłaty całkowitej została określona na kwotę 1.751,40 złotych. To kwota pożyczki oraz opłata administracyjna w kwocie 251,40 złotych. Pożyczkodawca udzielając pożyczki nie pobiera innych opłat np. odsetek i ubezpieczenia. W dniu 25 listopada 2015 roku powód przelał kwotę 1.500 złotych na konto pozwanego. J. G. nie spłacił pożyczki w umówionym terminie. Pożyczkodawca podejmował wielokrotne próby kontaktu z pozwanym. Ponieważ nie przyniosły one żadnego rezultatu powód podjął działania windykacyjne. Powyższe czynności z zaznaczeniem rodzaju i daty wykonania zostały odnotowane w systemie informatycznym powoda oraz na profilu klienta (ramowa umowa pożyczki wraz z tabelą opłat – k. 5-11, potwierdzenie zawarcia pożyczki – k. 12, potwierdzenie dokonania przelewu przez pozwanego – k. 13, potwierdzenie dokonania przelewu przez pożyczkodawcę – k. 14, profil klienta – k. 15, wezwanie do zapłaty – k. 16, wykaz czynności – k. 42, 81).

1 marca 2016 roku (...) Sp. z o.o. zawarła umowę cesji wierzytelności z funduszem sekurytyzacyjnym (...) z siedzibą w V. zbywając, między innymi, wierzytelność wynikającą z zawartej z pozwanym umowy pożyczki. O dokonanej cesji wierzytelności pożyczkodawca zawiadomił pozwanego (zawiadomienie – k. 17-18, umowa cesji – k. 24-26, załącznik do umowy – k. 29, dokumenty rejestrowe – k.19-23, 27-28, 37-41).

Pozwany J. G. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 13 października 2016 roku zaskarżając nakaz w całości. W uzasadnieniu podał, iż żądana kwota jest zbyt duża z uwagi na wysokie opłaty administracyjne, koszty działań windykacyjnych oraz odsetki, a koszty pożyczki naruszają zasady współżycia społecznego (sprzeciw – k. 51-52). Na rozprawie w dniu 3 lutego 2017 roku pozwany przyznał, iż nie wywiązał się z umowy. Jak oświadczył pożyczki nie spłacił, bo nie wiedział jaką kwotę ma do spłaty. Nie ustosunkował się w sposób konkretny do zakończenia postępowania, pomimo zobowiązania, do przedłożonego przez stronę powodową wykazu czynności oraz kosztów z tym związanych.

Powód przedstawiając stanowisko dotyczące kosztów dochodzenia spłaty niewykonanych zobowiązań, w szczególności dotyczących długu pozwanego, załączył wykaz swoich czynności, podkreślając ich zgodność z zawartą umową (pismo z 4 października 2016 roku- k. 35-36, pismo z 9 marca 2017 roku - k. 71).

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 Kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Gospodarczy sens pożyczki polega na tym, że biorący pożyczkę uzyskuje możliwość czasowego korzystania z wartości majątkowych przekazanych mu przez pożyczkodawcę, przy czym czas, odpłatność i inne warunki tego korzystania zależą od woli stron. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki można ustalić w dowolny sposób, np. w postaci oprocentowania (odsetek) wyrażonego w pieniądzu. Świadczenie pożyczkobiorcy może jednak również przybrać inną postać niż odsetki.

W umowie pożyczki będącej przedmiotem niniejszej sprawy pozwany oprócz kwoty 1.500 złotych pożyczki zobowiązał się do zapłaty opłaty administracyjnej w kwocie 251,40 złotych. Kwota ta, jedyna w przypadku terminowej spłaty, zawierała w sobie łącznie koszty pożyczkodawcy związane z udzieleniem pożyczki, jak i jego wynagrodzenie. Należy zwrócić uwagę na okoliczność, że pożyczkodawca udzielając pożyczki nie pobiera innych opłat np. odsetek, przygotowania wniosku i ubezpieczenia pożyczki itp. Pozwany zawierając umowę pożyczki zaakceptował takie warunki umowy. W ocenie sądu ustalona przez strony kwota odpowiadająca poniesionym przez pożyczkodawcę kosztom udzielenia pożyczki oraz jego wynagrodzeniu z tytułu udzielenia pożyczki nie jest kwotą nadmierną, nieadekwatną do kwoty pożyczki.

Podobnie należy ocenić żądanie odsetek. Zgodnie z § 14 ust. 1 i ust. 2 umowy ramowej jeżeli pożyczka nie zostanie spłacona w terminie pożyczkodawca zobowiązany jest do zapłaty odsetek, które naliczane są w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ Kc, tj. czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. W myśl art. 481 § 1 Kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie - art. 481 § 2¹ i § 2² Kc. Powód może zatem domagać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, w wysokości określonej w umowie, jednakże nie większej niż odsetki maksymalne za opóźnienie.

Sąd nie podzielił też zastrzeżeń pozwanego jakoby koszty pożyczki, w tym koszty działań windykacyjnych, naruszały zasady współżycia społecznego. Warto podnieść, iż J. G. nie kwestionował istnienia długu, ale pomimo upływu ponad półtora roku nie oddał pozwanemu ani grosza. Także kwoty pożyczonej. Pozwany przedstawił się na rozprawie jako osoba, która chce jednorazowo oddać cały dług, ale ponieważ kwestionuje jego wysokość, to nie odda żadnej kwoty, także tej której nie kwestionuje. Tymczasem należy jednoznacznie podkreślić, że terminowe wywiązanie się pozwanego ze swoich zobowiązań nie powodowałoby powstanie żadnych dodatkowych kosztów. Co do kosztów dotyczących działań windykacyjnych, to powstały one dopiero z chwilą opóźnienia pozwanego ze spełnieniem świadczenia. Przez okres około dziewięciu miesięcy powód podjął około osiemdziesięciu działań takich jak smsy, maile, rozmowy telefoniczne (a raczej próby wobec postawy pozwanego), pisma do dłużnika. Należy podkreślić, że wierzyciel ma prawo domagania się zwrotu swoich pieniędzy od dłużnika w sposób intensywny, nie podejmując jednak takich działań, które można by ocenić za naruszające zasady współżycia społecznego, zarówno co do częstotliwości, jak i niewspółmierności kosztów windykacji. Podejmowanie przez wierzyciela działań, o których mowa wyżej, średnio co trzy dni, nie może być uznane, zdaniem sądu, za przekraczające dopuszczalne zasady w tym zakresie. Należy podkreślić raz jeszcze postawę pozwanego, który nie zwracał pożyczki i nie odpowiadał na wezwania powoda. Sąd przyjął też za wystarczające wyjaśnienia powoda co do wysokości kosztów windykacyjnych, uznając za oczywiste, iż koszty te są znacząco wyższe niż suma kosztów wysłania wiadomości sms, maili, pism do dłużnika kierowanych pocztą i rozmów telefonicznych. Na ich wysokość wpływa szereg czynników związanych z koniecznością podejmowania działań wobec nierzetelnych pożyczkobiorców (pismo powoda z 4 października 2016 roku - k. 35-36). Naliczanie kosztów działań windykacyjnych przewiduje § 14 ust. 3 ramowej umowy pożyczki oraz tabela opłat.

Zgodnie z treścią art. 471 Kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 § 1 Kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.381,40 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie, od kwoty 1.751,40 złotych, od dnia 26 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, o której mówi art. 98 § 1 Kpc, który obowiązkiem zwrotu kosztów procesu obciąża stronę przegrywającą sprawę. W oparciu o przepis art. 98 § 2 i 3 Kpc w zw. z art. 99 Kpc, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.317 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 100 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych, ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

sędzia

Krzysztof Rogalewicz